

SZOMBAT

- Amikor vizet fakasztott a sziklából, Isten egy víz-esést hozott létre. Hogyha teheted, menj ki családoddal egy vízeséshez, és olvassátok el ott a leckét. Majd olvassátok el Ésaías 26:4 versét is.
- Kérd meg a jelenlévőket, meséljenek el egy olyan helyzetet, amikor el voltak csüggedve. Hittétek mindnyájan, hogy Isten meg fog segíteni? Mi történt?

HÉTFŐ

- Beszéljétek meg a következő kérdéseket a családi áhítat közben: Milyen helyzetekben panaszkodtok vagy szoktatok zúgolódni? Ha nem tetszik valami, mit kellene tegyetek? Olvassátok el együtt a következő bibliaverseket: Jakab 5:9, Zsoltárok 142:2-3, Zsoltárok 37:7, Máté 18:15.
- Tedd újra sorrendbe az aranszöveg szavait. Olvasd el hangosan ötször.

Negyven éven keresztül Isten gondoskodott arról, hogy cipőnk és ruhánk ne szakadjon el. És mindig volt elegendő manánk és vizünk.

VASÁRNAP

- Az áhítat alatt kérd meg a jelenlévőket, hogy rajzoljanak le egy arcot, amely fáradtságot és szomjúságot tükröz. Majd olvassátok el együtt: 4Mózes 20:1-13. Most kérd meg, hogy rajzolják le, milyen arckifejezésük lett volna, ha ők is ittak volna a sziklából fakadt vízből.
- Vágj ki kartonból néhány kő- és sziklaformát. Írj mindegyikre egy-egy szót az aranszövegből. (Kérj segítséget, ha szükséges.) Keverd össze a köveket ábrázoló kartonokat, majd helyezd újra a megfelelő sorrendbe.

KEDD

- A mai esti áhítat alkalmával kérd meg a jelenlévőket, hogy gondoljanak az utolsó helyzetre, amikor idegesek voltak. Meséljék el, mit tettek. Beszéljétek meg: Miért vesztett el Mózes egy fontos dolgot a mérge miatt? (Olvassátok el 4Mózes 4:12 versét).
- Tedd sorrendbe aranszöveged „köveit”, és mondd el családodnak.

SZERDA

- A családi áhítaton készítsetek listát azoknak a személyeknek a nevével, akikben megbíztok. Kezdjétek a legfontosabb személlyel. A listán levők közül kik állnak hozzád a legközelebb? A bizalom, amelyet valaki iránt érzel, segít abban, hogy közeledj hozzá? Olvassátok el együtt: Példabeszédek 16:20.
- Ismételd el az aranszöveget a család előtt.

Üzenet

Mi azzal is imádjuk Istent,
ha bízunk Benne.

Aranyszöveg

„Bízzatok az Úrban
örökké, mert
az Úrban, Jehovában
örök köszálunk van.”

(Ésaiás 26:4)

Mózes sokáig türelmes volt. Negyven év után, mialatt folyton a nép elégedetlenségét hallgatta, végül megelégtelt. Dühös lett. Már nagyon belefáradt. Valószínűleg ő is szomjas volt. Valószínűleg elfeledkezett arról, hogy Isten mennyire türelmes volt hozzá. Elfelejtette, hogy Isten mennyire megbocsátó, és azt, hogy az Úr milyen jó volt hozzá.

Mivel dühös lett, nem volt képes szelíden viselkedni – sem a néppel szemben, sem akkor, amikor a sziklára ütött. Valószínűleg ordított és rúgott volna mérgében.

„Hallgassatok ide, ti gonosz szívűek. Ebből a sziklából fogunk nektek vizet fakasztani” – kiáltotta Mózes a népnek. Ő nem úgy szólt a sziklához, ahogyan Isten meghagyta. Felemelte a kezét, és botjával kétszer is rásújtott. Isten pedig vizet fakasztott a sziklából.

Mózes először valószínűleg nagyon büszke volt arra, amit tett. Lehet, hogy még sokáig kiáltozott volna a népre. Lehet, hogy megkönnyebült, amikor a sziklára sújtott. Végül is víz fakadt belőle, nem igaz?

Isten újra szelíd és nyugodt hangon szólalt meg: „Mózes, nem bíztál bennem. Nem adtál tiszteletet nekem a nép előtt. Ezért nem te fogod bevinni a népet az országba, amelyet ígértem nektek.”

Mózes azonnal rádöbben arra, hogy mit tett. Ő is megfélemedezett arról, hogy az Úrban bízték... ugyanúgy, ahogyan a nép is. Szem elől tévesztette Isten megbocsátó kegyelmét – türelmét és szeretetét. Mózes egy pillanatra megfélemedezett arról, hogy ki fakasztott vizet a sziklából.

Mózes és Áron negyven éven keresztül vezették a népet a pusztában nehéz körülmények között. De Mózes és Áron nem léphetett be az ígéret földjére. Miért? Mert elmulasztottak

megbízni Istenben. Nem dicsőítették Istent a nép előtt.

Isten azt szeretné, ha Őt dicsőítenénk és imádnánk. Azt akarja, hogy megbízzunk benne. Szeretné, ha megértenénk, Ő minden napon velünk akar lenni. Amikor azt tesszük, amit parancsol, mi ezzel Istent imádjuk. Amikor elhisszük, hogy gondunkat viseli, ezzel is bizonyítjuk, hogy Őt imádjuk.

Anya, elvették a vizet. Szomjas vagyok” – mondta Réka.

„Sajnálom, kicsim. Valószínűleg megint csőtörés van valahol. Azonnal telefonálok a céghez, amely a vizet biztosítja számunkra” – válaszolta Réka anyja.

Az elkövetkező két napban Réka családja nem jutott vízhez. Arra kényszerültek, hogy nagy mennyiségű vizet vásároljanak nagy tartályokban, és ezzel is takarékoskodniuk kellett. Egyetlen cseppet sem volt szabad elpazarolniuk.

Sok évvel ezelőtt Isten arra utasította Mózeset, hogy vezesse ki a zsidókat Egyiptomból. Mózes így cselekedett, de hamarosan a zsidók víz nélkül maradtak.

A zsidók megint vízhiányban szenvedtek. Így hát újra Mózeshez fordultak panaszra. „Miért hoztál ki Egyiptomból, hogy itt halljunk meg a pusztában?” – zúgolódtak hangos szóval. „Itt nincsen ivóvizünk, sem amit ihatnánk.” Nem ez volt az első alkalom, de az utolsó sem, amikor a zsidók emiatt panaszkodtak.

Hányszor végig kellett hallgatnia Mózesnek ezeket a zúgolódásokat. Tulajdonképpen negyven évvel azelőtt a zsidók ugyanezért panaszkodtak: hogy nincs vizük. Akkor Isten azt mondta Mózesnek, hogy üssön rá egy sziklára, amelyből

víz fakadt, és nem állt meg, amíg Izráel népe azon a helyen táborozott.

De most megint víz nélkül maradtak. Ahelyett, hogy bíztak volna abban, hogy Isten gondot visel róluk, újra zúgolódni kezdtek. Mózes, mint ahogyan azt máskor is tette, Istenhez járult segítségért. Akkor Isten arra utasította Mózeset, hogy vegye a botját és hívja testvérét, Áront. Ők ketten összegyűjtötték az egész népet.

„Szóljatok a sziklához a nép előtt, és víz fog fakadni belőle” – parancsolta Isten.